

Jesus som assistent?

Gary Wilkerson September 21, 2015

Jeg synes, at et af de vanskeligste skriftsteder i Bibelen findes i Johannes Evangeliets kapitel 6. Især for pastorer er det en svær tekst, fordi den omhandler kristne, som ender med at afvise Kristus og falde fra. Skriftstedet, som jeg refererer til, er ikke undervisning eller en profeti. Det er en situation, hvor mennesker, bogstavelig talt, forlod Jesus i hobetal.

Han havde lige udført et mirakel for tusindvis af mennesker. Folk var forundrede og begejstrede over det, han havde gjort. Og de var parate til at følge denne Messias, som udførte mirakler. Men da Jesus udfordrede dem på, hvad det var, de virkelig var ude efter, hånedede de ham, og forlod ham i hobetal.

Men i denne tekst ligger der et spørgsmål til alle, som vil følge Kristus. Det er: "Hvem har ansvaret for dit liv, dig eller Jesus?" Tillader vi Gud at have total ledelse af vores liv? Eller prøver vi selv at bestemme, hvad Gud ønsker af os?

Enhver kristen står overfor dette spørgsmål tidligt i hendes eller hans vandring med Herren. Fra starten foregår der en kamp i os. Et sammenstød mellem to kulturer. Først er der den ydre kultur, som er verden, med dens konstante krav, og den tilgang, der hedder, "Hvordan kan jeg få mest ud af dette?" Så er der kulturen i Guds rige, som spørger, "Hvordan kan du tjene din Gud og din næste?"

Jesus havde allerede prædikeret, at Guds rige arbejder i verden: "Guds rige er nær" (*Mark. 1, 15*). Med andre ord: "Guds rige findes blandt jer." De fleste af dem, der lyttede til Kristus, havde en verdslig tankegang. Da Jesus kom og tilbød velsignelse, flokkedes de om ham, og sagde, "Hvis du vil give mig alt, jeg har behov for, vil jeg følge dig. Hvis du helbreder mine syge familiemedlemmer og svarer på mine bønner, så vil jeg hellere end gerne blive din discipel."

Men hvad sker der for vores tro, hvis disse ting ikke sker for os? Hvor overgivne er vi til Jesus, når det går op for os, at han ikke bare er vores 'assistent' i livet? De samme mennesker, som her var så ivrige efter at følge Jesus, var lige så hurtige til at forlade ham igen. Skuffet droppede de ham.

Jesus vidste, at det ville ske. Det er derfor han konfronterede flokken lige efter udførelsen af et stort mirakel: "Jesus svarede dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte" (*Johs. 6, 26*). Foregår det sådan i dag? Følger vi hovedsagelig Jesus på grund af hans velsignelser eller gør vi det fordi han er Herre?

For et par år siden begyndte vores kultur at bruge denne betegnelse: "Den Store Generation."

Det blev navnet på generationen fra Anden Verdenskrig i Amerika. Det var mennesker, som havde gjort tjeneste ved militæret og på hjemfronten. Disse mennesker sagde til sig selv: "Vi kan vinde denne krig. Det bliver hårdt, og vi kommer til at lide store afsavn. Men det kan gøres, og vi vil gøre det."

Da krigen sluttede holdt denne generation fast i disse værdier, og det hjalp dem med at vinde – og vores land stod

overfor nye tider. Pludselig skete der en stor teknologisk og videnskabelig udvikling, som resulterede i rumrejser og månelandinger, samt medicinske landvindinger og økonomisk fremgang. Dette var frugterne af en kultur, som hvilede på de værdier, som den Store Generation havde haft. Disse mennesker havde været vant til at gøre en indsats i krigen, derfor var det heller ikke noget problem, at gøre en indsats for fx at spare op til udbetalingen på et hus.

Men hvis en kultur hviler på svage værdier, vil den falde fra hinanden. Nazi-Tyskland var bygget på en kultur af dominans, overherredømme og frygt. Under Hitler var Tyskland i stand til, at opbygge en kraftfuld krigsmaskine på kort tid, som truede hele Europa og andre kontinenter. Men på få år krakleerede Tyskland indtil det brød helt sammen i krigsrædsler.

Amerika har også oplevet sådan et kultur-kollaps i de senere år. Det skete i finansverdenen. Jeg har en ven, som arbejdede i et berømt investeringsfirma i 80'erne og 90'erne. Det var et af USA's ældste og mest velrenommerede firmaer, som havde en langsigtet økonomisk strategi, som skulle tjene til det bedste for familierne i USA. Men min ven var vidne til, at disse firmaer ændrede kultur og skiftede strategi. Grådighed og 'vi skal have det hele nu og her', inficerede Wall Street. I 2008, da boligboblen bristede, afskedigede firmaet tusindvis af medarbejdere med hård hånd. Til sidst blev firmaet efterforsket af staten.

Menigheden har også en meget værdifuld kultur at bevare.

Alle kristne generationer må tjekke sig selv, for at finde ud af, om dens mission og handlinger ærer Gud. Vi må kontinuerligt spørge os selv, "Tjener vi stadig Herren og vores næste trofast og selvopofrende? Eller har vi i stedet fået en 'velsign mig' mentalitet?" Kristus vidste præcis hvordan det stod til med folkets hjerter, da de begyndte at følge ham. Derfor udfordrede han dem, "I ønsker, at være sammen med mig fordi jeg giver jer mad, ikke fordi I forstod tegnet" (*Johs 6, 26*). Hvorfor nævner Jesus 'tegnet' her? Tænk på hvad et tegn gør. Det peger hen mod noget; det er intet i sig selv. Det viser vejen. Når et vejskilt viser, der er '60 miles til Denver', ved vi, at vi ikke er i Denver, men at vi er på vej. På samme måde lod Jesus dem forstå, at pointen med miraklet ikke var fiskene eller brødene. De åbenbarede den Himmelske Fars kærlige omsorg. Miraklerne var tegn på hans omsorg for os.

Flokkens reaktion viste hvad de gemte i hjertet. "Da sagde de til ham: »Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: "Brød fra himlen gav han dem at spise" (6, 30-31). De satte Moses op mod Jesus. Det var en kamp, som når et barn går til begge forældre for at få sin vilje. Ser vi efter Gud i vores midte, eller ønsker vi bare, at han skal gøre noget for os? Lad os være ærlige. Når vi beder, forventer vi ofte et svar nu og her. Det er en uheldig adfærd. Det er 'jeg vil have det hele nu' kulturen. På det åndelige plan mangler vi det, den tidligere generation anså for værdifuldt: at vide, at ved tro kommer vi på et tidspunkt til at se store velsignelser.

For den kristne handler forholdet til Gud ikke om at blive 'velsignet nu.' Herren retter sig ikke efter vores begær og krav om at give os, alt hvad vi ønsker os. Han ønsker, at have en relation til os – en kontinuerlig, langvarig relation, som bærer blivende frugt. Så hans velsignelser er ikke kernen i relationen; de er tegn på hans trofasthed og barmhjertighed; det er egenskaber, som vil alle burde ønske af en relation. Kristi mirakler er tegn på disse smukke egenskaber.

Men for denne flok mennesker, på Jesu tid, var relationen ikke nok. "Så sagde de til ham: »Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?" (6, 28). Det lyder måske som en fin, åndelig ambition, men bag det lå gemt et ønske om selvbestemmelse. De søgte ikke Guds kraft for at tjene de fattige, de handicappede eller de sultne. De tænkte på sig selv. Det bevises et par vers senere, da de krævede af Jesus, "Herre, giv os altid det brød!" (6, 34). Jesus var meget tydelig i sin kommunikation til dem, "Gud er ikke en salgsmaskine."

Hvad er roden til denne selvbevidste 'mig først' mentalitet? Jeg tror, det er et spørgsmål, som mange kristne også tænker over i dag: "Er Gud virkelig god?"

Tror du, at Gud er lige så god i svære tider, som han er i gode tider?

Det troede disse mennesker ikke. Mange forlod Jesus i det øjeblik. "Efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham" (6, 66).

Jeg prædiker Guds godhed, trofasthed og ønske om at velsigne os. Og jeg glæder mig, hver gang nogen ringer til

vores kontor og siger, "Pris Gud, jeg kan betale min husleje denne måned!" Men Gud er ikke en anden den næste måned, fordi man må opsigte sin lejlighed, fordi man ikke længere har råd til den. Gud holder ikke op med at være god. Uanset hvad.

Det er derfor, vi i vores værste trængsler, kan høre hans stemme hviske: "Jeg ser dit behov og dine kvaler. Stoler du på mig? Eller er du vred på mig? Elsker du mig? Og ved du, at jeg elsker dig?" Nogle gange, når han tilbageholder en velsignelse, spørger han os om noget vigtigt: "Følger du mig på grund af det, du kan få af mig, eller fordi du elsker mig og ved, at jeg elsker dig?" Gud ønsker ofte, at vise os, hvad vores hjerte indeholder, så vi kan vokse i denne værdifulde relation.

Vores trængsler og prøvelser afslører også hvad der hersker i vores hjerter. Jesu udfordring til folk, i dette kapitel, viser, at de var sunket ned i en kultur af beklagelser. Faktisk siger han i vers 43, "I skal ikke stå dér og skumle!" En kultur hvor man brokker og beklager sig ødelægger altid relationer. Derfor spurgte han sine allernærmeste disciple, "Forarger det jer? Hvad så, hvis I ser Menneskesønnen stige derop, hvor han var før?" (6, 61-62). Han sagde, "I skændes over fisk og brød. Hvor meget mere vil I da beklage jer, når jeg ikke fysisk er hos jer længere?"

Jesus har et spørgsmål til alle troende, som lider i dag.

Da menneskeflokkene begyndte at fjerne sig, vendte Jesus sig mod de tolv og spurgte, "'Vil I også gå jeres vej?' (6, 67). Det er et spørgsmål til alle kristne som lider i dag – alle, hvis bønner ikke er blevet besvaret på den måde, som de ønskede; hvis ægteskab hænger i en tynd tråd; alle, som ikke har modtaget helbredelse; alle, som befinder sig i sit livs kamp. Med andre ord – alle, som er skuffede over Gud. Når vi har det sådan, er vi alle fristede til at holde op med at bede og gå vores vej.

I denne hændelse i Johannes Evangeliets 6. kapitel, er Jesu svar til os. Når han taler om, at 'stige op' (6, 62), siger han, "Jeg går ind i herligheden på jeres vegne. Alle engle i skabelsen skal bøje sig for mig, og dag og nat skal de råbe, 'Hellig, hellig, hellig.' Når I ved det, så lad være med at blive fanget i noget omkring noget brød og nogle fisk. Faderen, som hersker over hele skaberværket, kender jeres behov. Han har hånd om jeres fremtid."

Så det så ud som om Peter havde forstået denne sandhed. Han svarede, "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige" (6, 68-69). Hvilket øjeblik for disciplene – og for os i dag. Vores overgivelse i tro er ikke baseret på, hvad Gud kan give os. Det er baseret på vores relation til ham, og hvordan vi kender ham: barmhjertig, nådig og trofast.

Men bedst af alt – denne relation er ikke afhængig af vores præstation, men af hans trofasthed. Han har kaldet os til at tjene ham, og derfor vil han trofast bevare os. Min ven, hold fast i din tro. Din Himmelske Far hviler aldrig; han arbejder konstant på dine vegne, selvom du ikke kan se enden på dine prøvelser. Du kan være sikker på, at han kan. Amen!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/12250/>